

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 7 grudnia 2015 roku sprawy **J. S.**

syna Z. i W. z domu O. urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 3 września 2015 roku w Ł., woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie – 0,43 mg/l i II badanie – 0,43 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) jechał jako kierujący samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...) w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka

- oskarżonego J. S. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 178a § 1 k.k. związku z art. 33 § 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w ilości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

- na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

- na podstawie art. 43 § 3 k.k. nakłada na oskarżonego J. S. obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów właściwemu miejscowo Starostwu Powiatowemu;

- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego J. S. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego J. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 220 (dwustu dwudziestu) złotych, w tym 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonymu w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczęcią oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 733/15

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że złożony wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyrok dotyczy rozstrzygnięcia zapadłego w trybie art. 343 k.p.k., zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. uzasadnienie niniejsze Sąd ograniczył do poniższego.

Prokurator Rejonowy w Łukowie oskarżając J. S. o popełnienie czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k. wniósł w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o wymierzenie mu uzgodnionych z nim kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, przy określeniu, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10 złotych oraz środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 złotych na Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Uzasadniając ów wniosek prokurator wskazał, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości w świetle przeprowadzonych dowodów z zeznań świadka P. R. oraz protokołu badania stanu trzeźwości J. S., a postawa oskarżonego przyznającego się do winy wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte, mimo nieprzeprowadzenia rozprawy.

Mając na uwadze powyższe, sprawę skierowano na posiedzenie w celu rozpoznania wniosku w trybie art. 343 k.p.k., na którym to – po zapoznaniu się z materiałami postępowania przygotowawczego - Sąd uznał, iż zachodziły podstawy do uwzględnienia wniosku i wydania wyroku.

Sąd zważył, co następuje.

Przestępstwo tak zakwalifikowane popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowy, wodnym lub powietrznym.

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne nastąpienie skutku.

Występek z art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

W rozumieniu kodeksu stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi lub 1 dm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza odpowiednio 0,5 ‰ lub 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiegokolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Przestępstwo to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).

Występek ten zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat dwóch.

Zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. w razie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości. Zakaz ten orzeka się na okres nie krótszy niż 3 lata, zaś maksymalny okres, na jaki może on zostać orzeczony to lat 10.

Natomiast z treści art. 43a § 2 k.k. wynika, że w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 (...) sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych (...), do wysokości określonej w § 1 tegoż przepisu czyli do kwoty 60.000 złotych.

Mając na uwadze powyższe oraz dowody przeprowadzone w toku postępowania przygotowawczego, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 3 września 2015 roku w Ł., województwa (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości jechał jako kierujący samochodem osobowym marki A. o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym, a tym samym zachowaniem swym zrealizował znamiona przepisu art. 178a § 1 k.k.

Za popełnione przestępstwo, Sąd na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył J. S. karę 150 stawek dziennych grzywny, określając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej jako równoważną kwocie 10 złotych.

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem i to o dość znacznym stopniu szkodliwości społecznej. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w szczególności jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego – zasadę trzeźwości, gdyż kierował pojazdem mechanicznym - samochodem osobowym znajdując się w fazie euforycznej – charakteryzującej się wyraźnymi zaburzeniami psychomotorycznymi i psychosensorycznymi, a występującej po przekroczeniu zawartości 0,5 mg alkoholu etylowego w 1 dm³ wydychanego powietrza oraz potencjalnie dobra w postaci życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego.

Sąd, w związku z treścią art. 56 k.k., kierując się racjami wskazanymi powyżej przy rozważaniach o karze, mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości uznał, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat będzie wystarczające, w szczególności spełni funkcję w zakresie ochrony bezpieczeństwa w komunikacji, jak i osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Orzeczenie zakazu na krótszy okres czasu nie było możliwe, albowiem jest to zgodnie z brzmieniem art. 42 § 2 k.k. okres minimalny; orzeczenie zakazu było obligatoryjne.

Podobnie jak obligatoryjne było orzeczenie wobec oskarżonego J. S. innego środka karnego, to jest świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 złotych; wskazana wysokość świadczenia jest także kwotą minimalną.

Orzeczona kara i środki karne spełnią również wymogi w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Niewątpliwie wyrok wpłynie na innych potencjalnych sprawców tego typu przestępstw wskazując, iż takie negatywne zachowania spotykają się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, co powinno wpłynąć prewencyjnie na te osoby. Wyrok ten wpłynie również i na zwykłych obywateli, którzy dzięki temu będą mieli świadomość, że takie działania, jak jazda pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości spotyka się – jako działanie niebezpieczne – z karą, co powinno wzmocnić poczucie bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego.

Równocześnie, zgodnie z treścią art. 43 § 3 k.k., Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów właściwemu miejscowo Starostwu Powiatowemu.

Mając na względzie treść przepisu art. 627 k.p.k. Sąd obciążył M. S. kosztami postępowania w całości w kwocie 220 zł, na które składają się wydatki poniesione przez organy postępowania przygotowawczego i sądowego oraz stanowiąca 10 % orzeczonej kary grzywny opłata sądowa w kwocie 150 zł..